

TOT DE DOOD ONS SCHEIDT

MALIN STEHN BIJ UITGEVERIJ CARGO

Een gelukkig nieuwjaar

Malin Stehn

Tot de dood ons scheidt

Vertaald door Edith Sybesma

2023

AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2023 Malin Stehn

Published by agreement with Ahlander Agency

Copyright Nederlandse vertaling © 2023 Edith Sybesma

Eerste druk oktober 2023

Oorspronkelijke titel *Lycka till*

Oorspronkelijke uitgever Albert Bonniers Förlag, Stockholm

Omslagontwerp Villa Grafica

Omslagbeeld Shutterstock

Foto auteur Emil Malmborg

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey

Druk en bindwerk CPI Books GmbH, Leck

ISBN 978 94 031 8151 6

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council® (FSC®) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Lukas en Elvira

PROLOOG

Emily

Hij ligt direct onder aan de helling. Een slip van zijn rokkostuum zit verkreukeld onder zijn rug, zijn rechterarm is in een onnatuurlijke hoek gedraaid en zijn ene wang rust zwaar op het bedauwde gras. Het lijkt alsof hij slaapt.

‘Emily Brandt?’

Een lange geüniformeerde politieman komt mijn kant op lopen. De lichtkegel van zijn zaklamp zwaait over het park; bomen en struiken lichten groen op om meteen daarna weer één te worden met de duisternis.

‘Nihlzn,’ zeg ik. ‘Emily Nihlzn.’

‘Heb jij hem gevonden?’

De politieman maakt een hoofdgebaar in de richting van de helling. Ik kijk omhoog en zie de maan als een bleke discobal boven de zeestraat hangen. Het lijkt wel een schilderij zo mooi, ik zou ernaar willen blijven kijken, maar het felle licht van de zaklamp dwingt me terug te keren. De vraag wordt herhaald en ik schud mijn hoofd, ik wankel.

‘Wil je even gaan zitten?’ vraagt hij en hij pakt mijn pols vast.

Ik boor mijn hakken in de grond en pak mijn sleep bij elkaar in de holte van mijn elleboog.

‘Nee, het gaat wel.’

‘Maar jij hebt hem dus niet gevonden?’

‘Onze gasten...’ Ik kijk op. ‘Hoe... hoe moet het daarmee?’

Hij antwoordt niet, maar leidt me daarvandaan.

We bewegen langzaam, volgen het grindpad. Mijn lichaam is zwaar en gewichtloos tegelijk, mijn voeten strompelen voort.

De stormkaarsen zijn gedoofd. Een ambulance en twee politiewagens staan slordig op het plein geparkeerd. Ze vallen uit de toon, ze horen hier niet. Op het kasteelterras klinken ontdane stemmen. Feestelijk geklede vrouwen en mannen verdringen zich bij het lage hekje en kijken spiedend uit over het donkere park.

Als we bij de terrastrap komen, stopt het geroezemoes. Ik heb het gevoel dat iedereen zich omdraait, dat ze naar me staren. Door een wazig filter van tranen zie ik mijn witte pumps van de ene traptree naar de andere gaan en ik laat me door de politieman naar de glazen deuren leiden.

Er zijn hier zoveel mensen en het is zo onwerkelijk stil.

Maar zodra ik over de drempel van de eetzaal stap, wordt de stilte verbroken. Het geluid komt uit het park beneden. Het begint als een zacht gejammer en mondt uit in een jammerende schreeuw.

Bodemloze wanhoop doorsnijdt de augustusnacht.

DE BRUILOFT

1

Annika

De ochtendzon heeft een vlieg gewekt die koppig rond mijn hoofd zoemt. Een tijdlang probeer ik hem te negeren, ik klamp me aan mijn halfslaap vast. Dan word ik boos. Waarom zit die rotvlieg uitgerekend hier? Mijn appartement is niet groot, maar er is plaats genoeg voor ons allebei. Als de vlieg voor de derde keer op mijn neus landt, haal ik uit, met als enige gevolg dat ik mezelf in het gezicht sla.

Hij is aangebroken. De zaterdag die ik ruim zeven maanden lang uit alle macht heb proberen te verdringen. De zaterdag waar in mijn agenda een groot zwart kruis bij staat. Ik til de plaid op die vannacht mijn deken is geweest, voel met mijn hand over de bank en vind mijn telefoon tussen twee kussens. Op het gebarsten scherm zie ik dat het kwart voor zes is. Ik had nog een paar uur slaap nodig gehad. Minstens. Maar nu mijn hersenen actief zijn geworden zit verder slapen er niet in.

Mijn hoofd valt terug op het sierkussen, de telefoon glipt uit mijn hand en belandt op het kleed onder de salontafel. Ik doe mijn ogen dicht, blijf stil liggen en voel tegelijkertijd een dof bonzen in mijn voorhoofd. Waarom heb ik gisteren gedronken? Als er dit hele jaar één dag is waarop ik fris moet zijn, dan is het vandaag. Waarom heb ik niet nagedacht?

De waarheid is dat ik er heel goed over heb nagedacht. Het was vrijdagavond na een lange werkweek. Mijn zenuwen lagen bloot en ik wist dat ik zonder alcohol niet in slaap zou kunnen komen. Het idee was om een glas rode wijn, hooguit twee, bij de pizza te nemen. De bag-in-box op de tafel naast me verraadt dat het vermoedelijk iets meer is geworden. Ik ben misselijk. Of dat door de wijn komt, of door de datum van vandaag, is moeilijk te zeggen.

De vlieg heeft zich naar het raam verplaatst en werpt zich met indrukwekkende razernij tegen de ruit. Ik tel op mijn vingers. Over zeven uur moet ik me klaar hebben gemaakt, een koffer hebben ingepakt voor een overnachting en iets hebben gegeten. Over zeven uur moet ik klaar zijn om achter het stuur te gaan zitten. Het lijkt me een onmogelijke opgave. Als een bergbeklimming. Of misschien meer als een tocht door de woestijn. Mijn tong zit aan mijn verhemelte geplakt, maar ik weet niet eens waar ik de energie vandaan moet halen om van de bank te komen en wat water te drinken.

Wat me uiteindelijk te wachten staat, zal hoe dan ook nog veel erger zijn dan de voorbereidingen. Mijn trouwe collega Pirkko en ik hebben uren gepraat over mogelijke smoezen. ‘Ik had al een reis geboekt,’ ‘de kat moet worden geopereerd’ of ‘mijn maag is van slag’ zijn een paar van de opties die op tafel kwamen. Maar er zijn geen acceptabele smoezen. En ik neem aan dat een microscopisch deel van mij erbij wil zijn. Anders had ik de uitnodiging toch niet aangenomen?

Op een woensdag midden januari lag de kaart op de deurmat. Ik kwam net thuis van de supermarkt, waar ik meteen na mijn werk langs was gegaan. Vanwege een ijskoude Skånse regen in combinatie met harde wind had ik mijn gewatteerde jack tot boven toe dichtgeritst, ik had mijn capuchon over mijn gebreide muts heen opgezet en het koordje strak aangetrokken. Alleen mijn neus en mijn bril staken eruit.

Ik rook meteen onraad. Dat had met de kleur van de envelop te maken – bleekroze – en ik herkende het handschrift. Het handschrift van mijn dochter.

Het was eigenlijk geen grote verrassing. Toch kreeg ik hartkloppingen toen ik de sierlijke zilveren letters op de gedrukte kaart zag. Met mijn jack nog dicht liet ik me op de kruk naast het kastje zakken, stak mijn wijsvinger onder de flap van de envelop en ritste hem open. Het papier plakte aan mijn bezwete vingers en mijn bril was na de wandeling beslagen, maar ik kon de tekst probleemloos lezen.

Save the Date!
Wij trouwen op 24 augustus 2019.
Een uitnodiging en meer informatie volgen.
Emily & William

Die woorden bezorgen me nog altijd koude rillingen en ik trek mijn voeten op onder de plaid. De vlieg lijkt zijn ontsnappingspogingen te hebben gestaakt. Hij zoemt nog steeds, maar het geluid wordt steeds zwakker.

Ik wilde dat ik ergens anders was. Of liever: ik wilde dat ik iemand anders was. Zo had het niet zullen gaan. Maar het is naïef om te denken dat je je leven kunt plannen. Het leven gebeurt en als je probeert te plannen, raak je alleen maar teleurgesteld.

2

Emily

‘Ik hou van je.’

William kust mijn bezwete voorhoofd, rolt naar zijn kant van het bed en blijft hijgend op zijn rug liggen.

‘En ik...’ De woorden komen er hortend uit. ‘Ik hou van jou.’ Een blik op de klok en ik hap naar adem. ‘Shit, William! We moeten opschieten. Dit was niet gepland.’

Een paar glinsterende blauwe ogen kijken me aan.

‘Helemaal jouw schuld.’ Hij glimlacht. ‘Moet je maar niet zo onweerstaanbaar zijn.’

Ik ga zitten, geef hem een zachte duw en schuif dan naar de rand van het bed.

‘Hup, opstaan,’ roep ik op weg naar de badkamer. ‘Je moet toch zo bij Ibbe zijn?’

‘Rustig maar, schat. Ik heb alles onder controle.’

Ik stap snel onder de douche, draai de kraan open en sluit mijn ogen. Naar deze dag heb ik zo lang uitgekeken. Het hele verloop ervan zit als een film in mijn hoofd. Ik weet precies hoe die gemonteerd moet worden, welke muziek erbij moet en hoe het laatste shot eruit moet zien. Hetzelfde geldt voor alle foto's. Ze staan op mijn netvlies en zijn mentaal in een album geplakt met de naam ‘Onze Liefde’. Of hoe het ook maar zal heten.

‘Gaat het goed?’

Ik schrik van Williams stem. Hij steekt zijn hoofd om de hoek en ik pak de handdouche en richt de straal naar voren. Hij duikt weg en weet op het nippertje te ontkomen.

‘Sorry.’ William lacht aan de andere kant van de matglazen wand. ‘Ik kon het niet laten.’

Terwijl ik mijn benen scheer, loop ik de punten langs die nog op mijn lijstje staan. Het is niet zo lang meer, het meeste is al afgevinkt.

Het afgelopen jaar heb ik in principe al mijn vrije tijd besteed aan het opvragen van offertes voor feestzalen, aan het proeven van drie-gangenmenu's en het zoeken naar de perfecte jurk. Ik heb bloemen uitgekozen, muzikanten en een fotograaf geboekt, trouwkaarten geregeld, naamkaartjes voor op tafel en liedboekjes. Je kunt rustig stellen dat ik er veel voordeel van heb gehad dat ik op een reclamebureau werk. Als coördinator hou ik me niet zelf met design bezig, maar mijn collega's hebben me geholpen met het uitzoeken van papierkwaliteit, kleuren en lettertypes voor al het drukwerk.

Aangezien William prioriteit moest geven aan zijn werk, stelde hij op een bepaald moment voor om een professionele feestplanner in te schakelen. Na rijp beraad zei ik nee. Ik wilde niet dat een buitenstaander onze grote dag zou plannen. Kasteel Örenäs heb ik bij toeval gevonden. In de sportschool liet iemand een post op Instagram zien, ik heb de website opgezocht en voelde meteen dat dat de juiste plaats voor ons was. Romantisch en luxueus, en van het juiste formaat.

William heeft het tijdschrift *Hänt i Veckan* uitgenodigd. Of liever gezegd: ze mogen betalen voor het recht als enige verslag te doen van onze bruiloft. Misschien wat goedkoop om jezelf aan een roddelblad te verkopen, maar aan de andere kant is het mooi om het aantal journalisten ter plaatse beperkt te houden.

We lossen elkaar af in de badkamer en ik trek mijn ochtendjas aan, loop de trap op naar de keuken en ruim de borden van ons haastig beëindigde ontbijt op. Ik voel een glimlach in mijn mondhoeken als ik eraan denk hoe hij me tot aan de slaapkamer achternazat. Niemand kan me zo van mijn stuk brengen als William. En de gevoelens lijken wederzijds, na vijf jaar kunnen we onze handen nog steeds moeilijk thuishouden als we bij elkaar in de buurt zijn. Ik hou van hem, ik hou, hou van hem. Hij is mijn grote liefde en ik laat hem nooit meer los.

'Dan ga ik maar.'

William is aangekleed en heeft zijn weekendtas bij de trap neergezet. De lange kostuumhoes hangt over de trapleuning.

'Dat heb je snel gedaan.' Ik loop naar hem toe en leun met mijn hoofd tegen zijn borst. 'Ben je zenuwachtig?'

‘Helemaal niet.’ Hij drukt een zoen op mijn kruin. ‘Jij hebt overal aan gedacht.’

Ik zet een stap naar achteren.

‘Dat is zo. Eigenlijk is er maar één punt van zorg...’

‘En dat is?’

Hij kijkt oprecht verbaasd.

‘Mijn moeder.’

‘Ach.’ William loopt naar de trap en pakt het met leer beklede handvat van zijn tas vast. ‘Maak je geen zorgen. Dat komt goed. Ze zet zich toch normaal gesproken niet publiekelijk voor schut?’

‘Dat is in elk geval lang geleden.’ Ik schud mijn hoofd, vooral om van het onbehaaglijke gevoel af te komen dat me niet loslaat. ‘Maar je hebt gelijk, ik zal me geen zorgen meer maken.’

‘Doe de groeten aan Cissi en Amanda.’ William werpt me een kushand toe als hij zijn kostuum van de leuning pakt. ‘Ik mis je nu al.’

De stalen constructie van de trap knarst onder zijn voeten en meteen daarna slaat de voordeur dicht. Ik trek mijn ochtendjas dicht om me heen en loop naar het grote raam om te zwaaien. Ik vang nog net een glimp op van Williams opgestoken hand, voordat hij uit het zicht verdwijnt. Voor mij glinstert de zee en aan de horizon is het silhouet van de Sontbrug te zien. Een hardloper met een grote koptelefoon slaat bij Bar Italia de hoek om, een groep toeristen fotografeert elkaar in de punt van de Titanic-duiktoren. En de zon schijnt, net als in mijn dromen.

Ik loop bij het raam weg, vind mijn mobiel en ontgrendel hem. 24 augustus. Stel je voor: dit is onze dag, en die zal niemand voor ons verpesten. Die kán niemand voor ons verpesten.

Erik niet en mijn moeder ook niet.

Mijn maag wordt onrustig. Mijn broer maakt zelden stennis, maar van mijn moeder kun je niet echt op aan. Heb ik er goed aan gedaan haar uit te nodigen?

Annika Brandt is een van de weinige elementen in de gedetailleerde planning van ons huwelijk waar ik geen invloed op heb. Dat heeft ze gemeen met het weer. Ik weet hoe ze over William denkt. Iedereen die ons gezin kent, of ooit heeft gekend, weet wat ze van hem vindt.

Daar heeft mijn moeder nooit een geheim van gemaakt. Integendeel. Ze heeft haar mening rondgebazuind aan wie het maar wilde horen.

Toen William en ik een stel werden, dacht ik dat ze bij zou draaien, dat ze zou gaan zien hoe hij werkelijk was. Ik hoopte op een verzoening. Een nieuwe start voor mijn moeder en mij, voor mijn moeder en William en ook voor onze families. Maar onze verloving en onze trouwplannen hebben niet het gewenste effect gehad, elke stap heeft ons eerder nog verder uit elkaar gedreven. Mijn moeder gedraagt zich als een klein kind, ze heeft nauwelijks met me gepraat sinds we vertelden dat we gingen trouwen.

Mijn vader heeft beloofd haar in het oog te houden en dat vind ik een beetje sneu voor hem. Hij zou van de avond moeten genieten in plaats van oppas te spelen voor zijn half aan de drank verslaafde ex. Maar ik voel een bepaalde verantwoordelijkheid ten opzichte van William. Gezien alles wat mijn moeder heeft gezegd en gedaan wil ik geen risico's nemen. Het is wel zo dat William tegenwoordig een publieke persoon is. De mensen zijn jaloers op zijn succes en jaloerse mensen zoeken naar fouten.

Het zou ongelooflijk gênant zijn als mijn moeder dronken werd in het bijzijn van onze gasten en uitgenodigde journalisten. Tegelijkertijd: wat voor dochter zou ik zijn als ik mijn moeder niet uitnodigde op de grootste dag van mijn leven?